

gran distància que havia de recórrer, fes el temps que fes i en totes èpoques de l'any. Així fou com Gimbernat demostrà, ja de ben jovenet, gran afició al treball, constància exemplar i un desig insuperable d'ésser.

Estudià la Filosofia a la Universitat de Cervera. Als vint anys ingressà en el Col·legi de Càdiç, dirigit pel seu fundador, altre català, fill de Vilallonga del Camp de Tarragona, En Pere Virgili, que l'havia establert en 1748, sota la protecció del rei Ferran VI. És tradició que el sacerdot que protegí a Gimbernat en els seus primers estudis, continuà prestant-li ajuda i auxiliis a l'empendre la seva carrera. És de la sola manera com pot comprendre's que essent fill d'un senzill terrassà, pogués cursar en llunyanes terres, circumstància que exigia majors dispendis i sacrificis.

Els estudis a que es dedicà preferentment, foren ja de preparació conscient i meditada, per quant l'Anatomia i la Dissecció foren els que emprengué amb més decisió i més constància. De tal manera, que el cirurgià Carlist, afirma que no hi havia a Europa, en el seu temps, cap cirurgià que hagués treballat en el cadàver tant com ell; tal vegada glossant la frase de Gimbernat, qui assegurava que el *cadàver humà era el seu llibre preferit*.

En 1762 i, per tant, quan tenia 27 anys, se li confià la Càtedra d'Anatomia del Col·legi de Cirurgia de Barcelona, fundat en 1760 per l'expressat Pere Virgili, que, segons alguns dels biògrafs de Gimbernat, fou el que, atenent a les seves dotes excepcionals, el proposà per a tal càrrec. Les seves aficions per l'Anatomia i la Dissecció i els coneixements que en sabé treure, el decidiren a dedicarse al conreu de la Cirurgia, no solament en el relatiu al coneixement i domini de les malalties que pertanyen a tan important branca de les Ciències Mèdiques, sinó a l'Operatòria, que dominà ben aviat, fent-li guanyar el concepte general d'operador conscient, exemplar, honorat i reputadíssim. Molt contribuïren a fer-li assolir aquest concepte, els treballs realitzats exercint el càrrec de Cirurgià de l'Hospital de la Santa Creu, que li fou conferit per la M. Il·ltre. Administració de l'esmentat Hospital *amb el mateix sou i emoluments que corresponien i satisfieien a En Josep Pahissa* i el perteneix a l'Estat Major de l'Hospital Militar, gràcies als Estatuts i ordenances que per al govern de l'indicat Col·legi

(Escola de Cirurgia Militar) donà Carles III, en 12 de juny de 1764, pels quals Estatuts s'establí que el primer Mestre del Col·legi de Barcelona, fos, de dret, Cirurgià Major dels Reials Exèrcits.

Fou tal la fama assolida en dotze anys de professorat en el Col·legi de Cirurgia de Barcelona i en els Hospitals de Santa Creu i en el Militar de la mateixa ciutat, de gran anatómic i de coneixedor i expert conreador de l'ensenyança quirúrgica, que en 1774 fou nomenat pel govern de Carles II per a que *en companyia del Cirurgià de l'Armada i catedràtic del Col·legi de Càdiç, don Marian Ribas, passés a París i observés detingudament la pràctica i el mètode que es seguïen pels professors d'aquella capital en les operacions i curacions dels malalts de la classe de Cirurgia i després verificqués el mateix a Londres, Edimburg i Holanda*.

Així fou com el nostre Gimbernat anà a l'estranger a aprendre, i la seva anada construí la plana més gloriosa de la seva història professional, bo i posant el concepte intel·lectual de la nostra terra a un nivell molt superior al què hauria pogut calcular-se, ja que, a l'ensem que aprenia, aprofitava quantes ocasions se li oferien, per a ensenyar. Tal féu, per exemple, quan en 1777, i en el dia 25 d'abril, assistia a la càtedra d'Anatomia del Dr. Hunter, a Londres, en què tractant el professor, en la lliçó 8.ª, d'una gran operació (la de l'hèrnia crural), manifestà els greus perills que oferia la seva efectuació per la facilitat de tallar òrgans importants, que detallà. Gimbernat, a qui les moltes i minucioses disseccions que havia practicat, l'havien convençut de què la disposició de l'arc crural no es coneixia amb la deguda exactitud i de què es facilitava l'operació i se li treien perills, tallant l'arc crural en l'extrem del seu cantell intern, demanà permís al gran mestre, fill d'Escòcia, per a explicar el seu procediment i demostrar els avantatges que tenia. Accedí el doctor Hunter, i Gimbernat explicà en la càtedra i en llengua anglesa, el seu procediment especial per a practicar l'operació amb tota seguretat. Convençut el professor Hunter, glossà els avantatges del procediment del nostre compatriota i assegurà que l'explicaria sempre més en les seves lliçons i l'aplicaria a tots els malalts que hagués d'operar, per considerar-lo el procediment més segur de quants existien. *L'operació de Gimbernat quedà accepta-*